

Библиотека
АНИМИРА БОСИЋА

Миличић

Орвана Јосиф
923

№ 481

ДУБРОВАЧКА БИБЛИОТЕКА
КЊИГА I

Л 612

458

ЈОСИП МИЛИЧИЋ:

3

Награђено од Матице Српске у Дубровнику

ИЗДАЊЕ ЈОВАНА ТСИЛОВИЋА У ДУБРОВНИКУ
1914

Библиотека
БРАНИШИРА ЋОСИЋА
ЊИЖЕВНИКА

Бранишира Ћосић

23

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
И. Бр. 82 630

ДУБРОВАЧКА БИБЛИОТЕКА
КЊИГА I

16 12
458

ЈОСИП МИЛИЧИЋ:

3

Награђено од Матице Српске у Дубровнику

ИЗДАЊЕ ЈОВАНА ТОШОВИЋА У ДУБРОВНИКУ
1914

БЕОГРАД

Модерна Штампарија „ПИЈЕМОНТ“ Кнез Михајлова ул. бр. 15.
1914.

В Е Т А Р

Уморан, с'рван путник, долазећ' из далека,
са алком тешко лупи на моја чврста врата,
па чекајућ': „Униђи!“

из мојих самилосних и гостопримних усти,
од тешког суст'о пута на праг се кућни спусти.

То беше чудан путник, скиталац вечни: ветар,
долазећ', ко зна откуд?... из краја непозната.

На врата тресну бесно

силени, љути ветар из незнане даљине;
и оде.....

силени, љути ветар у незнане даљине...

и оде, брзо оде,

а облаци пред њиме у лудом бегу ходе,
додирне ли их само, исчезну при додиру.

О, ветре из даљине, мој брате у Немиру!

К'о тајна сила тебе, и мене срце тера

кроза свет и пучину;

и куцам, свуда куцам, ал' не свраћам се нигде,
већ за жељама срћем, што чим сам до њих

расплину се и згину. стиг'о,

ДУША ЗАЛУТАЛА

Свуда сам био, тражио је свугде;
питао цвеће шарено и бело,
питао ласту, што уз цијук лети,
маслину пит'о у зеленом пољу:
„видесте л' овде, ил' где на врлети,
„залуталу душу моју?“

И свак је рек'о: тица, лист и ружа,
маслина сива: не видесмо нигде,
ни ту у пољу, нити на врлети
залуталу душу твоју.

Путници људи, што путем идете,
на своме дугом припазите путу,
па нађете ли негде једно дете,
што све што срета својим зове братом,
и пружа руке знатом и незнатом,
пустите часом та лутања своја,
доведите га — то ће бит' застално
залутала душа моја.

ПРОЦЕСИЈА

Из сјајне цркве, као дуга змија,
у таму шумна утиче поворка,
а из ње песма вије се скрушена:

„Смилуј се, Боже!“
„Смилуј се Боже! и одврати од нас
„невоље горке, а благослов неба
„излиј на наша засејана поља
„и децу нашу.“

Над њоме, као несмиљена грижња
над неком душом црном и очајном,
пусто се небо туробно надвило,
пусто и ниско.

Па својим тамним напуња отајством
верника срца, што су главе своје
пригнули, као уморни волови
под тешким јармом.

Поворка тече; а у мојој души
буди се чувство, као кад ме сама
затече поноћ, па ме гроза хвата,
о мила мајко,
с твојих авети, што кроз тмину прше,
јединог, грозног и великог ока,

док негде будан не запева гласно
петао први.

Ох, како страшно ово црно чувство
мори ми душу, клечати ме сили!
Зашто си тако моје срце младо
везала мајко?

Зашто си оне учила ме приче
о богу страха, освете? Са смехом
глед'о бих сада мноштво како гмиже
везано ропски.

Зашто ми ниси, место крста, дала
около врата један венац неког
краснога цвета, и рекла ми: „Синко,
„веруј и љуби!?!“

Зашто ме ниси, склопивши ми руке,
учила свету, велику молитву:
Сунце, и сутра пролиј кишу злата
на моје лице!

О, зашто ниси? Ја се вечно мучим
да силом твоје све покидам везе,
и дадем срцу да слободно бије,
ал' оно пуца.

Ал' оно пуца, као крива грана
под руком, што би исправит' је рада,
па тужан пуштам да сабласти твоје
муче ми душу.

ИЗЛАЗ МЕСЕЦА

Усред тишине живота и ствари
велик и сјајан дигао се месец
лаганим ходом иза горе стрме,
у светлом руху од злата и срме.
Само га моја дочекала душа
немиром давним и вечитом борбом,
па моја уста молит' ненаучна,
тада су врућом процветала молбом:

О, да би тако безгласна тишина
душом ми пала, а из ње свечано
благослов моме диг'о се животу,
к'о онај месец иза горе стрме
у светлом руху од злата и срме!

ВЕЧЕ ОХОЛОСТИ

Већ пробише звезде, и вече бијаше,
и без гласа ветар силазаше с горâ...
Као Дух Господњи сврх библијских водâ,
над пучином шумном немирнога мора
мој се дух дизаше.

И сред овог мира и ове тишине
летећи невидљив кроз неба висине,
у једноме часу
сјај порекла њему пред очима сину,
па испружи руку над тамну пучину
у екстази својој
кличућ' :
„Мир пучини овој!“

А у првој тмини, измеђ првих звездâ,
видећ' Дух Господњи овај дух охоли,
како гордо кличе по неба висини,
насмеја се Господ у доброти својој,
и смех му одјекну по немој тишини;
и оде преко свих звездâ и световâ.

НА УСКРС

У једној паришкој цркви

Стражари библијског гроба,
наслоњен на стуб,
слушах у хладноме храму
о вама ругалицу:
Resurexit, resurexit!

Хори се охола песма
к'о тутањ великог звона,
што тутњи с кусастог торња
и мре у заглушној буци
новога Бабилона.

Стражари Великог Гроба,
и ја сам, к'о и ви стражар,
ал' новог божјег гроба:
моја је рака дубока,
није у стени клесана,
није из дрва тесана:
дубоко срцу свом на дну
ископах Великом Мрцу
раку уску и хладну.

Библіјски стражари гроба,
наслоњен на стуб, склопивши очи,
слушах охолу песму и мишљах:

О Јуди, што га је изд'о,
о Петру, што га занек'о,
о Магдалени,
и оном, што спасио све је,
Јосипу из Ариматеје...

Наједном... осетих:
у срце неко ми крочи;
уш'о је у узани ходник
на врсим' прстију...

Ћутих...

Али кад плоче се таче
скочих

голим коленим' својим
на плочу божјега гроба,
бесан, к'о анђео вратни
досадног еденског доба.

Дрски се препаде лупеж
и ја му угледах лице....:

О, знам те, блудна жено,
знам те, Веро уморних,
о нова покајнице,
о нова Магдалено,
иди, одавде иди!

Библіјски стражари гроба,
ја сам буднији стражар,
што за сан не знаде ока.

Моја је рака дубока
није у стени клесана,
није из дрва тесана,
ал' овде срцу мом на дну
нико ми покрасти неће
раку уску и хладну!

Б О Р

Између ниских, плашивих грмова
бор млад и висок шири дуге гране,
пркосно стоји ветру на удару
у дане сунца и олујне дане.
Увек је исти. Само када чека
за гором сунце, чека га са песмом
оштрога лишћа и купом мириса;
а бесни олуј мљком, мрка лица.

А ја што увек тек о сили сањам,
због једне ситне среће, ил' несреће,
данас сам титан — сутра кукавица.

СЕЋАЊЕ

Идем посред ноћи, сâм самцит, без друга;
оборене главе идем посред ноћи...

Усне су јој биле мале и црвене;
очи су јој биле огњем распаљене;
овила је руке чврсто око мене;
викаше ми: „грли,
„грли и целивај,
„грли, страшно грли!“

И тад су у мени
сви гласи љубави наједном умрли.

Идем посред ноћи, сам самцит, без друга,
а по мојем срцу сећање и туга.

Девојко далека, што о мени сањаш
посред ове ноћи звездане и пуне
шума јабланова и мириса мора,
Нек' ме твоја љубав ноћас не прокуне.

Девојко далека,
нек' ме твоја љубав ноћас не прокуне.

БРОДИЋ ИЗ БОРОВЕ КОРЕ

Море шуми и шуми.
Пустим и кривим жалом
баца се вал за валом:
шш, шшш, шш.

Сунце је упрло у мене очи,
жарким ме погледом гледа.
Сунце, ја чекам,
кад ће од валовâ теран,
из коре борове резан
брод онај до мене доћи.

У неком самотном куту
резало неко га дете,
стрпљиво, дан по дан;
по боку
шарало лепе му цвете;
кормило, једро му дало,
па га низ море слало:
да плови по мору дубоку
мирно, у опреми целој,
да шумни носе га вали
у пени лакој и белој.

Ал' дође олуј с бреговâ,
зацвили шума борова,
диже се облак сврх мора,
узбесни чета валовâ,
и, дете,
твој лепи сан је пао,
тек што је процветао.

Пустим и кривим жалом
баца се вал за валом...
шш, шшш, шш.

И, ево,
ја сам твојега брода господар,
незнано дете!
Јарбол му сломљен је по пола,
кормила нема,
море му испрало цвете.

О, дете,
што су бесане ноћи
ја знадем,
па знадем и твој сан:
већ режем јарбол високи,
за брод твој плитки, широки;
већ сечем чврсто кормило,
а једна песма моја
биће му бело једро,
да плови мирно и ведро,
к'о што и био ти сан,
многу ноћ и многи дан.

О, дете, о, дете, где си?
о, где си? ено путује;
гле, плови твој брод поново!
лахор га носи лагани
преко шумних валовâ,
ја сам му песму даров'о!

Л Е Т Ж Е Љ А

На стрмом брегу
седим и гледам до две жеље своје.
Лете.....

Брзо, к'о она два голуба брза,
што но су сад две тамне силуете,
онда две тачке, све блеђе.... па ништа.

О, жеље моје, куд вас воде пути?
У тамне краје где будућност ћути?
Будите голуб доба библијскога,
што је донео грану маслинову,
к'о синбол мира
између грешног човека и Бога.
Да моје срце уморно с немира
тражећи срећу себи непознату,
смири се једном,
к'о она света библијска корабља
на Арарату.

ОЦИ И ДЕЦА

Остави посао часом, добри мој оче, и слушај;
моје су речи тешке, к'о што је савести грижња.

Злокобна ја сам тица, што ретко када се јави,
ал' кад се појави, онда донаша страх и олују.

Оче мој, рано је сунце светлим зракама својим
обукло зелене боре горе на високом брду.

Јутрењи прош'о је ветар и дуго дирнуо грање,
и тице кренуше крила певајућ' песму живота.

Оче мој, златни су бори, а доле у гудури
царује л' зима и тама у густо сплетеном
хладној грању?

Знаде ли гудура хладна за сунце, живот, за
песму,
што тица весело пева ћутећи жељу живота?

Остави посао, реци.

ОТАЦ

Ти си већ рекао, синко!
Доле у гудури хладној царује зима и тама.

Ваљда је некад и доле весео пробио поклик
тамно, сплетено грање; можда се зачула
песма,

што ју је певала тица ћутећи радост живота:
ал' хладно стајаше грање све док је замрла
песма

у густом, немирном лишћу.

СИН

Још ме послушај, оче!
Кад се облаци погну и светло сакрију сунце,
и ветри зацвиле зимни, дрема ли сплетено
грање?
Да ли пролази долом какав мукао одјек
силне, кржаве битке, што се тад бије на брду?

ОТАЦ

Тамна су стабла у долу, у њима вечита зима,
а златни борови брда; ал' кад се ветрови
погну,
и пану облаци густе, сакрију жељено сунце,
дрема сплетено грање доле у гудури хладној,
а цвиле борови, цвиле.

СИН

Нек цвиле зелени бори,
ал' сјајан победе венац овенча поносно чело!

ОТАЦ

Ал' ако скршени пану?

СИН

Пастће, к'о дивови силни,
Који не падоше док им силно не пробише
срце.
Велика њихова смрт је: падоше свладани, оче,
у борби за светло Сунце.

ОТАЦ

Вараво, синко, је сунце;
брзо се западу вине, и црна, дубока ноћ се
спусти по брду и долу; покопа зелене боре,
покопа сплетено грање, и пусте свакакве
жеље,
и све се мртвачки смири.

СИН

Не стрепе зелени бори
пред црном, дубоком ноћи, већ мирно полажу
главу.

Доста им; један су часак видели Велико
сунце,
видили Лепоту, Живот, што су им жудила
срца.

И гину шумећи тихо; као о животу прича
шум им је слadak и мио: *Живошу* жртвовах
живот!

МОЛИТВА УСРЕД ПОЉА

Униђи под кров мој, до тајне немирне душе,
Велики Боже Мој!

Униђи у мириса валу, у сунца зраци, што
блиста!

К'о после причести свете, душа биће ми
чиста,
владаће у њој тишина, свршиће љути бој.

Бринеш се за лиљане пољске, за тицу, што
с песмом се вије

за ситних чела рој,
за моју мучену душу зар ништа стало ти није,
Велики Боже мој!?

ПРВИ СНЕГ

Безброј пахуља белих
просипље се с висине.
Већ су сви кровови бели
и дуги пути,
а град, к'о да је засп'о,
све мукло тутњи и ћути.

Снег, снег, снег!

Девојко моја,
како си крикнула лани
детињим, веселим гласом,
када си видела беле,
снежне звезде,
како силазе мирно,
и тку полако
преко дебла и грана
ткиво бело и свилено.

Данас ја самац стојим
и ћутим...

Отворих прозор.
Хоћу да ухватим неке

од ових белих лептира,
што у безброју лете
сред овог мука и мира.

Ево га! Имам највећег!
Ох, како је хладна,
снежни лептиру,
ох, како ти је хладна
крв!

Снежни лептиру,
имаш ли, к'о мајски лептири,
два светла, црвена ока,
и две шиљасте усне
да сишеш процвале руже?

Имаш ли крила од оне
најмекше, најтање свиле,
к'о бели, летњи лептири,
што воле светло и сунце?

Полако отворих руку
да видим
својега маленог роба...
....Али на длану моме
лептира нема — —
само
студена капља воде.

Студена капља воде!
К'о што од лепе сање
остане само суза
суза... и ништа више.

Снег, снег, снег !

Девојко моја,
где ћу до године једне,
до две,
самац овако у соби
проводит' зимне дане?
Да л' ћу се сећати тебе,
да ли ћу наћи негде
и мира и среће?

Ја знадем, добро ја знадем,
ко је на свету срећан:
онај, што је засеј'о
башту семењем цвећа
па чека, и чека, и чека,
да лепо процвате цвеће,
и чека, и чека, и чека,
а не зна да процвати неће.

Снег, снег, снег !

Безброј пахуља белих
просипље се с висине.
Сви су кровови бели,
и дуги путеи,
а град, к'о да је засп'о,
све мукло тутњи и ћути.

ГЛАС СУТОНА

Свилени сутон шапће око мене:

„О ти, што жалиш, што је зашло сунце
„подигни главу! Сад ће да запламти
„пучином неба звездā незнан број,
„а млечном стазом доћи ће с висинā
„мир добре ноћи, безгласна тишина.
„Отвори срце, да у душу младу
„тишина уђе и милосном руком
„смири ти срце и утажи бол,
„западе сунце, да се лепше роди,
„светлијим лицем, свечанијим мѹком.

РИТАМ СВЕМИРА

У великој ноћи,
кад окна овије тама,
и нема ни гласа више,
и тихо је постало тише;
кад свака спава влат,
и сваки лист се смири,
у миру без стрепње
ја гледам
ритам свемирске кретње.

У великој ноћи,
прва су кренула кола
около морнарске звезде;
за њима у неба пола,
к'о мост сврх свемирских вода,
преко небеског свода
млечна се стаза пружа;
а на истоку мрачном
у руху од хиљаду шара,
пред оком милиона,
дижућ' се, вечито игра
пламена играчица

до звезђа Ориона.
Напокон
и силна господа планети
са свих се дигоше страна
на своје обичне шетње,
мирно, господски,
у ритму свемирске кретње.

У великој ноћи,
док окна овија тама
и нема ни гласа више,
и тихо је постало тише,
а очи склапа сан,
од једног до другогa пола
милиони срдаца бдију,
од једног до другогa пола
милиони срдаца бију:
тик-так, тик-так,
бележећ' вечно
у овом миру без стрепње
темпо свемирске кретње:
тик-так, тик-так, тик-так...

ПЕСМА СВЕЋЕ

На столу свећа изгара и прича:

„Снага се моја гаси...
„Савладаће ме брзо црна ноћ...
„Животу моме још су кратки часи..
„Светлост ми беше моћ...
„Нити живота све се тање, тање...
„Мој живот беше тајно изгарање.

„Снага се моја гаси...
„И твоја тако свршиће се моћ!..
„Живота твога брзо цроће часи,
„човече, што си многу прош'о ноћ
„светлог живота пијућ' горко знање:
„Светлост је увек само изгарање!“

Р У К А

Сањам о једној милостивој руци,
да изнад мога подигне се срца,
и да га смири.

Сањам о једној милостивој руци,
приличној оној из прадавних басна,
чудесној руци Назаренца плава,
што силни олуј, узбешњело море
јединим кретом мири и стишава.

КАРНЕВАЛ

ПРОШЊА ЉУБАВИ

Кроз красни сан, што душа моја снила,
видех где витез неки леп и млад
сусре Вас, па већ не им'о покоја
и око срца — ови му се јад.

Звао Вас, клиц'о. Ви сте мирно стали.
Ни чусте реч, ни његов болни клик.
Поглед му залуд блудио за Вама:
он оста сâм, к'о неки споменик!

И чека Вас, к'о своју бојну славу,
и ради Вас он слуша смех и руг.
Коњ му је тужно к земљи пригн'о главу,
у корицама мач му засп'о дуг.

У КУТУ САЛЕ

Госпо,
На вашим прсима белим
све ове веселе дане,
к'о светла орденска звезда
за љубавне ране
и битке добивене,
бела и нема
мирише хризантема.

Госпо,
спустите кокетне очи
на цвет, што прси Вам кити,
и мирно слушајте мене,
ја ћу вам открити тајну
лепе вам хризантеме.

Пазите, госпо!
Видите, у средини
низоко спустише главе
сви ови листови бели.
Понад њих други се дижу
па трећи,

до скрајњег цветовог руба
један до другог се нижу.
Последњи
из петних се жила
подижу — видет би хтели,
па моле, заклињу, просе...
А први рекоше другим,
а други рекоше трећим,
и пође лагани шапат
до скрајњег цветовог руба
све гласом већим и већим:

На кревету жутом
прелепа девојка спава,
немојте будит' је буком!

Станите, станите, госпо,
немојте звездљива бити,
станите прекрасном руком.

А знате, што причају узто?
да има к'о и Ви лице,
и јоште, да су и њене,
к'о ваше јабу....

Немојте, немојте, госпо!
Ал' ваша звездљива рука
к лепом цвету се пружа,
и Ваша два прста љута
уђоше усред цвета,
к'о ноге Гуливера
између Лилипута.

Што сте видели, госпо,
јесте ли нашли ишта?

Ви сте љутитом руком
одбацили цвет
и рекли љутито:

Ништа!

В А Л С

Около другог овила је руке
с кокетним смехом у лепоме оку,
а зна за рану у мојему срцу,
за тешку рану смртну и дубоку.

А ја, док салом пар за паром клизи,
с мислима тешким стојим сâм у куту,
и залуд желим, и сањам залуду,
да би ме голим рукама' загрлила,
кô оног сада
у овом плесу бесну и сулуду.

Увек је гледам не пуштам је с вида...:

Прелеће сâлом као звезда небом;
власи јој вије ветар бурна плеса;
смех јој се чује, неће да га скрива;
прси јој трепте, рекао би: жели
сав чар живота махом да ужива.

Не могу више да одолим себи
већ идем, бежим!

Поћи ћу градом да лутам, да блудим
улицом празном, по заспалој ноћи,
и зваћу прву грешницу, што сретнем,
да осветим се љубави и теби.

Нека се тако у блату спокоје
жеље мог срца, сни младости моје.

ЧИСТА СРЕДА

Два ватрена коња у брзоне касу,
и два ока црна
отеше ми драгу неверну и красну.
Заман сам је чув'о оком љубоморе
цело ово вече, све до у ноћ касну,
отишла је с другим,
укравши се тајно једва беше зора.

И ваљда се смеје сад невера лепа,
како се је вешто
моме оштром оку украла са плеса,
а ја остах самац
с душом пуном бола, и мржње, и беса.

На мени је смешно пјеротско одело,
и папуче беле са црвеном ресом,
глупава ми маска крије лице цело!
Ха, ха, ха, ха!
ох, како сам красан! поругани Пјеро,
заљубљене душе — а с немоћним бесом!!
Ха, ха, ха, ха!

Ridi, pagliaccio, ridi!!

MOPE

О С Т Р В Ц Е

На прозор када домами ме жеља
да гледам море мирно, без ветровâ,
острвце тражим украј тамног мора,
обала ниских, с насадом боровâ.

Ал' њега нема. Позадина тамна
уби му живот у мојему оку;
а ја га волим, к'о истину ситну
у мору лажи тамну и дубоку.

Али кад ветар са олујом пане,
и ја са окна гледам свога двора,
видим га венцем пене окружена,
к'о неми пркос усред бурна мора.

ОБЛАК

Велик се облак издиг'о над море
мирно и равно, у свечаном мѹку,
па једри, једри у незнану луку.

А како облак путује над морем
и у њему се цео огледава,
тако и слика доле у дубини
путује с њиме свечана и плава.

ПРОЛЕТЊА КИША

С ускога поља при обали мора
потече тѣжак, да се негде склони,
јер с јужне стране, преко брега стрма
кишљиви, црни облак ветар гони.

И слуша тѣжак: иде ближе, брже,
свиленим шумом прамалетне кише;
кућерак зâсу и по врху мора
сићане круге прекида и рише.

А кад је тѣжак главу помолио,
јер облак зађе за високе стране,
вал мириса га удари у лице
мора и земље малочас копане.

ИСКРИЧАВО МОРЕ

Веслачу веслај! За нама кривуда
пламена црта ситних звезда мора,
пред провом барка, к'о ватрена уста
огњена змаја, рига жар и пламен,
веслај, ој веслај
све док'год можеш, док'год сине зора.

Тако је моје говорило срце
јулијске ноћи звездане и меке,
гледајућ' море пространо и тамно
како под веслом младога рибара
искри и сева,
ко шака звезда висине небеске.

А стари рибар припремајућ' мреже,
што се на шкафу редаху у низу,
погледа море, па погледа звезде,
закима главом и у мору пљуну,
па рече гласно:
„искри се море scirosso је близу.

РИБАРЕВА ПЕСМА

Уз стрме краје великих острва
у дугом низу средаше се свеће,
млад неко с барке удаљене пева:
„драги те, душо, преварити неће.“

Свеће се гасе — онај пева даље:
„доћи ћу када месец буде сјајан.“ —
— А ја на барци лежећ' полеђице
без мисли звезде бројим и пребрајам.

ЈЕДРЕЊАК

Једрењак је једра сва већ разапео,
па с погодним ветром склизнуо по валу,
а оштра му прова окренута беше
баш, к'о да ће равно у моју увалу.

Али, кад бијаше на дохвату дрази,
скрену с правца свога док би трен'о оком,
(застења под ветром све крижевље пусто)
па га за час неста за гором високом.

А мени се тада учини, да луци
беше много жао, што јој доћи неће,
кô девојци некој за стаситим момком,
што мимо њу идућ' к својој драгој скреће.

КРАЈ МОРА

ДЕТЕ.

Никада пре тог нестална му нога
не ступи амо на широко жало,
гледећ' далеко питало се само
за једро, што је насред мора стало.

Ал', кад се спусти низа стрму страну
први пут чувши како шуме вали,
поникну ником заигра му срце,
а сунце румен образи му зали.

Па, к'о да пред њим пружи́ла се басна,
што у овом крилу скрива вилѝ дворе,
посмех му ситан на уснама процва,
и хтијућ' кликнут' једва шану: „Море!“

МЛАДИЋ.

Мирно је море, једва да се миче,
а бели галеб носи се над луком;
млад рибар гледа и слуша и стрепи:
море га зове даљином и мљком.

Мирује. Тада из крик тајне жеље,
што, као змија срцем му се мота,
две јаке руке спрам пучине пружи:
икарска крила спрам сунца живота.

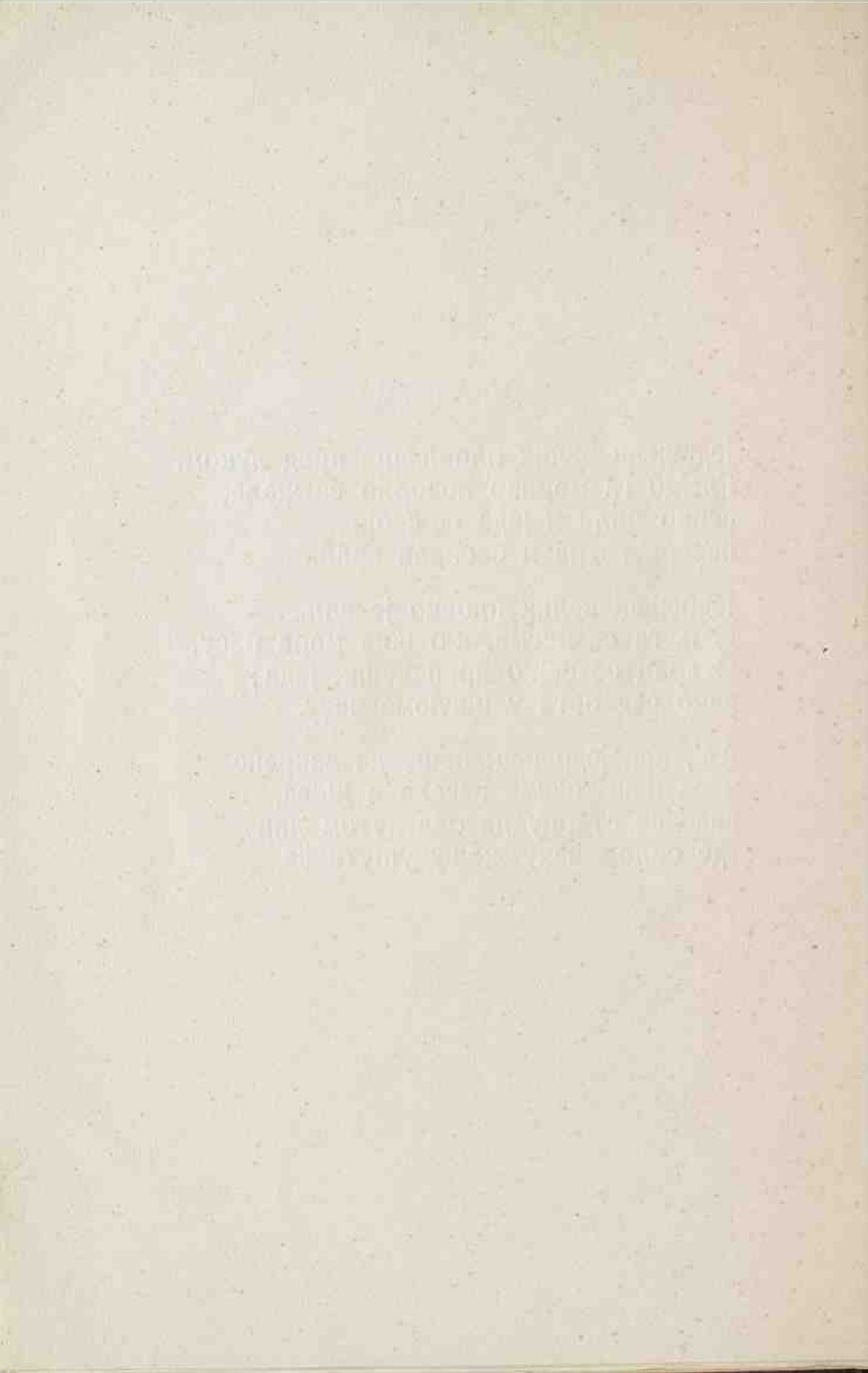
СТАРАЦ.

Једрењак велик пловљаше пред луком.
Гле'до га морнар позорно са жала,
сећао боли и јада се својих,
невере ветра и беснила валâ.

Једрењак велик пловио је даље.
С њега се песма, к'о воњ мора расу.
Старац се сећ'о препаћених јада;
како сед оста у цигломе часу.

Ал', кад једрењак беше да закрене
и са њим' песма весела и жива,
виде се старцу на смагнутом лицу
где силом неку жељу ушуткива.

ДУБРОВАЧКА ВИБЛИОТЕКА

- I. Миличић Др. Ј.: 3 К. 1.—
 II. Војновић Ј.: Lazarevo vaskrsenje II. izd. (у штампи).
 III. Кучбах А.: Срби у балк. ратовима 1912/3 (у припреми).
 IV. Војновић Ј.: Gospodja sa suncokretom III izd. (у припреми).

Препоручујемо слиједеће:

Војновић, И. Смрт мајке Југо-
вића IV. пј. 1913. К. —.70	Цар М., Наше приморје К. 1.—
Вулетић-Вукасовић, В. Цар Ду-
шан у Дубровнику. К. —.70	Цар М., Сава Бјелановић К. —.40
Кулишић, Др. Ф., Диво Бунџ-
Вучићевић К. 1.20.	Ђипико И., Крај мора К. 1.40
Кулишић, Др. Ф., О Меду Пу-
цићу К. —.40	Албум Дубровника и околице
24 слике 18×24 повез К. 9.60
Ловрић Боже, Дугови (драма)
. К. 1.—	Сарић, Ј., Хрвати и Срби К. —.60
Остојић Др. Т., Народне при-
повјетке К. 1.40	Engel-Stojanović, Povjest Du-
brov. Republike К. 4.—
Петрановић, Д., Доситије Обра-
довић К. —.50	Војновић, Ј., Смрт мајке Југо-
вица IV. пј. 1913 К. —.70
	Vučetić, Vodi kroz Dubrovnik К. 1.50
	Vučetić, Spomenica o padu Du-
brov. Republike К. 4.—

Цена 1 круна

